

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/47/2018
Identifikačné číslo spisu: 4109010722
Dátum vydania rozhodnutia: 22.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. František Mozner
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4109010722.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému W. R. a spol. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí konanom 22. januára 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného W. R. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. februára 2015, sp. zn. 4To/7/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného W. R. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní po povolení obnovy konania rozsudkom z 25. novembra 2014, sp. zn. 6T/103/2009, pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku Okresného súdu Nitra z 24. novembra 2009, sp. zn. 6T/103/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25. marca 2010, sp. zn. 5To/6/2010, ktorým bol obvinený W. R. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1, ods. 2 písm. a), c), § 139 písm. h) Tr. zák., zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), c), § 138 písm. a), i) Tr. zák., z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. c), § 140 písm. c) Tr. zák. a zo zločinov nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. a podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., a pri nezmenených výrokoch o ochrannom dohľade a náhrade škody uložil obvinenému W. R. podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zák. a s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložil aj trest prepadnutia vecí: jedného čierneho trička zaisteného ako stopa č. 33, jedného páru čiernych kožených rukavíc zaistených ako stopa č. 34 a vreckového nožika s drobnými mincami zaistenými pri ohliadke miesta činu.

Obvinený W. R. napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, na podklade ktorého Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 5. februára 2015, sp. zn. 4To/7/2015, podľa § 321

ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému W. R. podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. [po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Tr. zák. a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h) Tr. zák.] a § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťtri rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Rovnako mu podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložil aj trest prepadnutia vyššie uvedených vecí.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol obvinenému W. R. doručený 14. apríla 2015 a jeho obhajcovi 10. apríla 2015, podal obvinený 23. januára 2018 dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), i) a § 374 ods. 3 Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený uviedol, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je podľa jeho názoru naplnený tým, že okresný súd svojvoľne odmietol vykonať ním navrhovaný dôkaz spočívajúci vo vyžiadaní si správy o zdravotnom stave poškodeného G., keďže podľa okresného súdu sa tento dôkaz mal týkať okolnosti nepodstatnej pre rozhodovanie o treste. S uvedeným konštatovaním okresného súdu však obvinený nesúhlasí, a to z toho dôvodu, že tak v pôvodnom odsudzujúcom rozsudku z 24. novembra 2009, sp. zn. 6T/103/2009, ako aj v rozsudku vydanom po povolení obnovy konania okresný súd odôvodnil uloženie trestu odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov ťažko napravitelným, resp. nenapravitelným následkom spočívajúcim v poškodení zdravia poškodeného G., pričom s touto argumentáciou sa stotožnil aj krajský súd, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ teda konajúce súdy výšku uloženého trestu odôvodňujú nenapravitelným poškodením zdravia poškodeného G., obvinený je toho názoru, že nevykonanie dôkazu spočívajúceho vo vyžiadaní si správy o aktuálnom zdravotnom stave poškodeného, ktorým by bolo možné verifikovať napravitelnosť, resp. nenapravitelnosť jeho zdravotného stavu, s poukazom aj na to, že od spáchania skutku do rozhodnutia krajského súdu uplynulo takmer sedem rokov, bolo svojvoľné a došlo ním k zásadnému porušeniu práva obvineného na obhajobu.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. odôvodnil obvinený tým, že trestné stíhanie v predmetnej veci začal neoprávnený orgán, ktorým je Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „sekcia kontroly a inšpekčnej služby“), čo má za následok nulitosť všetkých úkonov a na to nadväzujúcu nepoužiteľnosť všetkých dôkazov získaných prostredníctvom týchto úkonov. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015, a z 15. novembra 2016, sp. zn. 1 To 3/2015, z ktorých vyplýva, že sekcia kontroly a inšpekčnej služby nemôže vykonávať vyšetrovanie trestných činov a preverovanie oznámení o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, ani ostatných podnetov, a to ani vtedy, ak by išlo o trestnú činnosť policajtov. Z uvedeného je podľa obvineného zrejmé, že z dôvodu absencie začatia trestného stíhania zákonným spôsobom nebolo dokázané, že by sa skutok stal a z tohto dôvodu nemali konajúce súdy pri určovaní druhu trestu a jeho výmery žiaden zákonný podklad na vydanie rozhodnutia, čo má za následok to, že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený uviedol, že okresný súd, ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach pri ukladaní trestu prihliadli na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., a to aj napriek skutočnosti, že pri ukladaní trestu aplikovali súčasne aj § 41 ods. 2 Tr. zák. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 104/2009, v zmysle ktorého „spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou ne bis in idem vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktoré podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.).“

Odklon od uvedeného právneho názoru vysloveného najvyšším súdom odôvodnil krajský súd tým, že obvinený sa mal dopustiť viac ako dvoch trestných činov a z tohto dôvodu bolo potrebné aplikovať § 37 písm. h), ako aj § 41 ods. 2 Tr. zák. Okolnosť spáchania viacerých trestných činov je však podľa obvineného naplnená už spáchaním viac ako jedného trestného činu, bez ohľadu na počet prevyšujúcich trestných činov, pričom nie je možné túto okolnosť rozdeliť v určitom, súdu vyhovujúcom pomere, ktorým by bolo možné obchádzať § 38 ods. 1 Tr. por.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby najvyšší súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom krajského súdu z 5. februára 2015, sp. zn. 4To/7/2015, resp. konaním a rozhodnutím v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 6T/103/2009, ktoré mu predchádzalo, došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por., čím došlo k porušeniu zákona v neprospech obvineného. Zároveň navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, rovnako aj rozsudok okresného súdu z 25. novembra 2014, sp. zn. 6T/103/2009, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomným podaním z 29. júna 2018 vyjadril príslušný prokurátor, ktorý uviedol, že nesúhlasí s názorom obvineného o tom, že došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu, keďže prvostupňový súd sa návrhom obvineného na doplnenie dokazovania zaoberal a pred vydaním meritórneho rozhodnutia o tomto návrhu rozhodol tak, že ho odmietol, čím si splnil svoju zákonnú povinnosť o takomto návrhu rozhodnúť. Prokurátor pritom poukázal na skutočnosť, že dovolací súd nemôže riešiť dôvodnosť takéhoto rozhodnutia, keďže by tým vstupoval do procesu dokazovania a hodnotenia dôkazov, správnosti a úplnosti zisteného skutku, čo by bolo v rozpore s § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Prokurátor sa nestotožnil ani s tvrdením obvineného týkajúcim sa nezákonnosti vykonaných dôkazov z dôvodu vykonávania trestného stíhania sekciou kontroly a inšpekčnej služby, pričom v tejto súvislosti poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 29. septembra 2015, sp. zn. Tpj 62/2015, z ktorého podľa prokurátora nepochybne vyplýva to, že vyšetrovanie v predmetnej veci viedol orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal všetky právomoci vyplývajúce mu z príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z tohto dôvodu nebol podľa prokurátora naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Napokon, vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného vzťahujúcim sa k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. prokurátor uviedol, že za predpokladu, že by okresný súd rozhodol v súlade so stanoviskom trestnoprávneho kolégia, na ktoré obvinený v podanom dovolaní poukázal, bola by ňo daná prevaha poľahčujúcich okolností, v dôsledku čoho by krajský súd pri ukladaní trestu aplikoval § 38 ods. 3 Tr. zák., čím by došlo k zníženiu hornej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby a krajský súd by obvinenému ukladal trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby v rozpätí 20 rokov až 23 rokov a 4 mesiace. Keďže krajský súd uložil obvinenému napadnutým rozsudkom trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov, prokurátor je toho názoru, že trest bol uložený v rámci uvedenej trestnej sadzby, čo znamená, že ani prípadné pochybenie krajského súdu v súvislosti s aplikáciou § 37 písm. h) Tr. zák. nemá žiaden zásadný vplyv na zákonnosť a opodstatnenosť uloženého trestu odňatia slobody. Z tohto dôvodu nie je podľa názoru prokurátora naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby dovolací súd uznesením dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368

ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., po tom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietať odmietnutie vykonania ním navrhovaného dôkazu, spočívajúceho vo vyžiadaní si správy o zdravotnom stave poškodeného G.. Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011). Zároveň platí, že, ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú [§ 274 ods. 1 Tr. por. (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 116/2014)].

Návrh na doplnenie dokazovania, spočívajúci vo vyžiadaní si správy o zdravotnom stave poškodeného, predniesla obhajkyňa obvineného na hlavnom pojednávaní 25. novembra 2014 (č. l. 1196), pričom prvostupňový súd sa s týmto návrhom vysporiadal tak, že na tomto hlavnom pojednávaní ho podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať, pretože sa týkal okolnosti nepodstatnej pre rozhodovanie o treste obvineného za spáchanú trestnú činnosť (č. l. 1196). V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd vo vzťahu k uvedenému na str. 7 uviedol: „Ani odstupom času od spáchania skutku nemožno hovoriť, že by mal byť obžalovanému uložený nižší trest a nemení na to nič ani skutočnosť, že je možné, že sa poškodeným G. a L. zlepšil zdravotný stav, ak sa tak stalo, je to potrebné vyhodnotiť v pozitívnom smere, že sa aspoň čiastočne podarilo zmierniť následky spáchaného skutku, no poukazujúc na všetky vyššie uvedené skutočnosti, ani táto okolnosť nemôže privodiť pre obžalovaného priaznivejší trest a

ovplyvniť rozhodovanie súdu pri ukladaní trestu, preto boli i návrhy obžalovaného v tomto smere na doplnenie dokazovania zamietnuté.“ Je teda zrejmé, že s návrhom na doplnenie dokazovania sa prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vysporiadal a svoje rozhodnutie aj v tomto smere dostatočne odôvodnil spôsobom, ktorý nemožno označiť za svojvoľný. Treba pritom dodať, že súčasťou práva na obhajobu, ale ani práva na súdnu ochranu nie je právo obvineného na rozhodnutie v súlade s jeho návrhom, resp. očakávaním. Možno preto konštatovať, že nevykonanie obvineným navrhovaného dôkazu v predmetnej veci nezakladá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl obvinený v nepoužiteľnosti a nulitnosti všetkých dôkazov vykonaných v predmetnej veci z dôvodu, že sekcia kontroly a inšpekčnej služby nemá kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie ani podávať návrh na podanie obžaloby. Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke obvineného je však potrebné konštatovať nesplnenie podmienky dovolania uvedenej v § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorej dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Tr. por. možno použiť iba vtedy, ak namietané okolnosti, ktoré boli dovolateľovi známe už v pôvodnom konaní, tento uplatnil najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Zmyslom ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonnodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej novej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v dovolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

Z predloženého spisového materiálu nevyplýva, že by obvinený kedykoľvek v priebehu predchádzajúceho konania namietal nezákonnosť a nepoužiteľnosť dôkazov z dôvodu vykonávania vyšetrovania sekciami kontroly a inšpekčnej služby, hoci táto skutočnosť mu musela byť zrejmá už v prípravnom konaní. Keďže uvedené skutočnosti obvinený prvýkrát namietal až v podanom dovolaní, dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. s poukazom na § 371 ods. 4 Tr. por. v predmetnej veci nemožno použiť. Napriek tomu dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že na obvineným nastolenú otázku dáva odpoveď stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 95/2015, podľa ktorého „Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore“) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvar Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvar tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov [§ 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore], a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore). Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c) Trestného poriadku.“

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Predmetný dovolací dôvod opiera obvinený o nesprávne použitie § 37 písm. h) Tr. zák. za súčasnej

aplikácie § 41 ods. 2 Tr. zák. Pri tejto dovolacej námietke je na jednej strane potrebné dať za pravdu obvinenému v tom smere, že konajúce súdy postupovali v rozpore s publikovanou judikatúrou najvyššieho súdu, ak aplikovali súčasne § 37 písm. h) Tr. zák. aj § 41 ods. 2 Tr. zák. Z odôvodnenia obvineným uvádzaného stanoviska trestnoprávneho kolégia zverejneného v Zbierke pod č. 1/2011, totiž vyplýva, že „Spáchanie druhého trestného činu ako príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. sa však nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 od. 2 Tr. zák. (eventuálne v nadväznosti na toto ustanovenie aj v zmysle § 41 ods. 3 alebo § 42 Tr. zák.). Spáchanie druhého trestného činu (popri zločine alebo prísnejšie trestnom zločine) je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa naposledy citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy v obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák.“

Na druhej strane ale treba uviesť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., pod ktorý namietané nesprávne použitie príťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. obsahovo spadá, nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Tr. por.). Z tohto pohľadu je v predmetnej veci podstatné, že ani prípadné vypustenie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a následný postup podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. len pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. by zásadným spôsobom neovplyvnil postavenie dovolateľa. Aj v prípade takejto úpravy trestnej sadzby, v rámci ktorej by v súlade s rozhodnutím najvyššieho súdu zverejneným v Zbierke pod č. 32/2009 došlo najprv k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. a následne k jej zvýšeniu o jednu tretinu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. (pri zohľadnení zákonného obmedzenia hornej hranice trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 veta druhá Tr. zák.) by totiž konajúce súdy vychádzali z totožného rozpätia trestnej sadzby ako v napadnutých rozhodnutiach, a to dvadsať až dvadsaťpäť rokov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tak s poukazom na § 371 ods. 5 Tr. por. v predmetnej veci nemožno použiť. Treba pritom uviesť, že prípadné námietky týkajúce sa neprimeranosti v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby uloženého trestu nemožno podradiť pod žiaden z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Napokon v závere najvyšší súd k dovolaniu obvineného uvádza, že ustanovenie § 374 ods. 3 Tr. por. nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania, ale toto ustanovenie len v nadväznosti na § 369 Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietat aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014).

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného W. R. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.